

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2010. év december hó 1. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

ÍTÉLETET:

Az életveszélyt okozó testi sértés bűntettének kísérlete miatt a **vádlott** ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Bíróság 10.B.347/2009/4. számú ítéletét az alábbiak szerint **változtatja meg:**

A vádlott cselekményét testi sértés bűntettének (Btk. 170.§ (1) és (2) bekezdés) minősíti.

A kiszabott börtönbüntetés tartamát 8 (nyolc) hónapra, a próbaidő tartamát 2 (kettő) évre **enyhíti**.

A vádlott anyja nevét helyesbíti.

Személyi igazolvány számát helyesbíti.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

A Fővárosi Bíróság a 2009. október 14. napján kihirdetett 10.B.347/2009/4. számú ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki testi sértés bűntettének kísérletében (Btk. 170.§ (1) és (5) bekezdés I. fordulat) és ezért őt 1 év 6 hónap - végrehajtásában 3 évi próbaidőre felfüggesztett - börtönbüntetésre ítélte.

Rendelkezett a járulékos kérdések, így az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről is.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott és védője felmentésért jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.909/2009/1. számú átiratában - bejelentve, hogy a nyilvános ülésen nem vesz részt - az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A nyilvános ülésen a vádlott védője a felmentésért bejelentett fellebbezést fenntartotta.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a Be. 351.§ (2) bekezdés b) és d) pontjaiban írt okból megalapozatlannak tartotta, mert a tényállás nem tartalmazza, hogy a sértett korábban bántalmazta a vádlottat, melynek következtében az iratokhoz csatolt felvételek tanúsága szerinti sérüléseket szenvedte el. Nem tartalmazza a tényállást azt sem, hogy a vádlottat védő nélkül éjjél után hallgatta ki a nyomozóhatóság, a kötelező védelem miatt pedig a vádlott azon nyilatkozata, hogy vallomást tesz, nem vehető figyelembe. A sértett azon tárgyalási vallomását, miszerint lehetséges, hogy volt olyan, hogy a vádlott nyakát két kézzel fogta, valamint azt, hogy a sértett az erősebb testalkatú, ugyancsak figyelmen kívül hagyta. Mindezek miatt az elsőfokú bíróság helytelen következtetésre jutott, mert az állapítható meg, hogy nem volt kölcsönös bántalmazás. A vallomások szerint is a vádlott védekezésképpen, felfokozott idegállapotban próbált szabadulni a sértett által kialakított helyzetből. Az 1978/407. és a 2005/308-as BH-ra utalással - ami szinte ugyanazon tényálláson alapul, mint a jelen eset - a támadó kitartó bántalmazása, a másik fél védekezése miatt a jogos védelmi helyzetet megállapíthatónak ítélte. Az általa kifejtettek szerinti tényállás és a jogos védelmi helyzet megállapítását, erre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a vádlott felmentését indítványozta.

A vádlott csatlakozott a védője által előadottakhoz, az utolsó szó jogán pedig megbánását hangsúlyozta és azt, hogy ő csak védekezett.

Az ítélet tábla a vádlott és védője fellebbezése folytán az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 348.§ (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírált.

Felülbírálata során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság eljárása során a perrendi szabályokat betartotta.

A vád tárgyává tett cselekmény elbírálásához szükséges bizonyítékokat feltárta, azokat iratszerűen és részletesen ismertette, elemezte, egymással összevetette és mérlegelte. Lényegében nem tévedett akkor sem, amikor az általa megállapított tényekből további tényekre vont le következtetést.

Az ezen tevékenysége eredményeként megállapított tényállás túlnyomórészt megalapozott, mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésében írt hibáktól és hiányosságoktól, azonban a tényállás mind személyi mint történeti részében kiegészítésre helyesbítésre és pontosításra szorul, mert egyes, tényállásba tartozó részeket az elsőfokú bíróság a bizonyítékok körében rögzített, illetőleg az iratok tartalmától eltérően állapított meg.

Ezért az ítélet a Be. 352.§ (1) bekezdés a) pontja alapján az elsőfokú bíróság ítéletét kiegészíti, helyesbíti és pontosítja az alábbiak szerint:

Az elsőfokú ítélet 4. oldal 2. bekezdéséből a tényállás személyi részébe átemeli az igazságügyi elmeorvos-szakértői megállapítást.

Az ítélet 3. oldal 4. bekezdését az igazságügyi orvos-szakértői vélemény alapján pontosítja azzal, hogy a vádlott egyszer, legfeljebb közepes erővel szúrt.

Az ítélet 3. oldal 5. bekezdését helyesbíti a sértett 255. lapszám alatti nyomozati vallomása alapján, hogy a sértett megszúrása után a vádlott ki akarta hívni a mentőket és a rendőrséget, de ezt a sértett nem engedte. A sértett rosszabbodó állapota miatt a vádlott ismét ki akarta hívni a mentőket, de a sértett ezt ismét nem engedte meg. Mivel a sértett rosszabbul lett, együtt lementek az utcára, ahol a sértett a vádlottat a helyszínről elküldte, majd a mentőket ő értesítette.

Az ítélet 3. oldal 6. bekezdését akként pontosítja, hogy a sértett haránt irányú, mintegy 3 cm-es éles szélű, a gerincoszloptól mintegy 3 hu.-ra szúrt sérülést szenvedett (kórház orvosi látogatás és véleménye, amely az igazságügyi orvos-szakértői vélemény a 243. oldal utolsó bekezdésében idéz). A sértett nem volt életveszélyes állapotban (245. lapszám alatti igazságügyi orvos-szakértői vélemény 4. pont 2. mondata).

Az így kiegészített, helyesbített és pontosított tényállás már megalapozott, következésképp ez a tényállás irányadó volt a másodfokú eljárásban.

Az elsőfokú bíróság részletesen eleget tett indokolási kötelezettségének. Számot adott arról, hogy a bizonyítékok közül mely bizonyítékot, mely körben és miért fogadott el, illetve mely bizonyítékok, mely körben és miért nem tartott valónak.

Nem osztotta az ítélet a vádlott védőjének az első nyomozati vallomás figyelmen kívül hagyására vonatkozó érvelését.

A vádlottat valóban éjfél után, 2008. szeptember 11-én 01 óra 15 perckor kezdték kihallgatni. A nyomozó hatóság azonban a nyomozati iratok 303. lapszáma szerint 2008. szeptember 10. napján védőként kirendelte védő 1-et, részére a faxot 2008. szeptember 11. napján 00 óra 17 perckor elküldte.

Egy óra elteltével kezdték meg a vádlott meghallgatását azt követően, hogy a törvényes figyelmeztetés után kijelentette, hogy vallomást tesz. Az első meghallgatáson nem kötelező a védő részvétele. Így a nyomozóhatóság a Be. 48.§ (1) bekezdése és a Be. 17.§ (3) bekezdése alapján nem követett el eljárási szabálysértést.

Törvényesen járt el tehát az elsőfokú bíróság, amikor a vádlott első nyomozati vallomását fogadta el. Ezt a vallomását támasztotta alá a sértett előadása és az igazságügyi orvos-szakértő véleménye is. A tárgyaláson is meghallgatott igazságügyi orvos-szakértő - arra figyelemmel, hogy a nyakon bőrbevézés, ami a fojtogatás nyoma nem látható, a fénykép készültekor a közepes erejű fojtogatásnak látszódnia kellett volna -, kizárta a két kézzel történő, erős fojtogatás lehetőségét, ugyanakkor elfogadta azt a sértetti előadást, hogy egy kézzel történhetett a nyak megszorítása. Ehhez pedig kisebb erőbehatást társított.

A sértett szűraskori helyzetét is a sértett és a vádlott első nyomozati vallomásával egyezően rögzítette az igazságügyi orvos-szakértői vélemény.

Az irányadó tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére és helytálló a jogos védelem körében kifejtett álláspontja is. A nem vitásan kezdeményező sértetti felelősségrevonást követően dulakodás, egymás megütése, megharapása miatt kölcsönös, egyidejű támadásról volt szó a vádlott és a sértett között, ez a kölcsönösség pedig kizárja a jogos védelem megállapítását az egyik alapvető elem - a jogtalan támadás - hiánya miatt. Jelen ügyben nem került sor egyoldalú, kitartó, nagy erejű és durva bántalmazásra, miként az a védő által hivatkozott jogesetekből megállapítható.

Az a körülmény önmagában, hogy élettársak közötti bántalmazásról van szó, amelyben egyik fél védekezésésképpen késsel szúr, nem elegendő alap a jelen ügyben való hivatkozásra.

Ezen túlmenően nem hagyható figyelmen kívül az sem, hogy a vádlottnál a kóros mértékű tudatbeszűkülést a szakértő szintén kizárta.

Törvényesen állapította meg tehát az elsőfokú bíróság, hogy a vádlott nem volt jogos védelmi helyzetben.

A helyesbített tényállásra tekintettel az ítélőtábla megvizsgálta, hogy a Btk. 17.§ (3) bekezdésében megfogalmazott önkéntes eredményelhárítás a vádlott tekintetében megállapítható-e.

A vádlott a szűrást követően a sértett sérülését azonnal ellátta, majd a sértett állapotának rosszabbodásakor ismételten értesíteni akarta a rendőrséget és a mentőket, amiben őt a sértett megakadályozta. A vádlott nem külső körülmények hatására, hanem belső indokból (ijedségből-megbánásból) jutott arra az

elhatározásra, hogy megszakítja a bűnös tevékenységével elindított okfolyamatot, megakadályozza az eredmény bekövetkezését.

A vádlott magatartása miatt került sor arra, hogy végül maga a sértett hívta ki a mentőket és ez eredményezte azt, hogy a sértett nem került életveszélyes állapotba.

A Btk. 17.§ (3) bekezdése alapján nem büntethető kísérlet miatt az, aki az eredmény bekövetkezését akár közreműködők segítségével - önként - elhárítja (BH. 2005/271.). Jelen ügyben a közreműködő maga a sértett volt, a Btk. 17.§ (4) bekezdése értelmében pedig a (3) bekezdés alapján nem büntetendő kísérleti cselekmény elkövetője az un. maradékcselekményért büntetendő. Az ítélőtábla ezért a vádlott cselekményét a Btk. 170.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerinti testi sértés büntettének minősítette.

A büntetés kiszabása körében irányadó súlyosító és enyhítő körülményeket az elsőfokú bíróság túlnyomórészt helyesen sorolta fel.

E bűnösségi körülmények azonban - részben a változtatott minősítés miatt is - helyesbítésre és kiegészítésre szorulnak.

Az ítélőtábla mellőzte az enyhítő körülmények köréből az eredmény elhárításában való közreműködést annak megállapítása miatt és a cselekmény kísérleti szakban maradását.

Ugyanakkor további enyhítő körülményként értékelte, hogy a vádlottnak a sértett megbocsátott, és azt, hogy a vádlott több mint 2 éve áll a büntetőeljárás hatálya alatt.

A változtatott minősítésre tekintettel a kiszabott szabadságvesztés mértéke eltúlzottan súlyos, ezért azt 8 hónapra, míg a helyesen alkalmazott Btk. 89.§ (1) bekezdésével meghatározott próbaidő tartamát 2 évre enyhítette, mert ez a büntetés áll arányban a cselekmény tárgyi súlyával, a bűnösségi körülményekkel és felel meg a büntetés céljának is.

Az elsőfokú bíróságnak a járulékos kérdésekben való döntései megfelelnek a hatályos jogszabályi rendelkezéseknek.

Észlelte az ítélőtábla, hogy a vádlott anyjának neve és személyi igazolványának száma a rendelkező részben elírásra került, azt helyesen feltüntette.

Az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372.§ (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, míg az ítélet egyéb - törvényes - rendelkezéseit a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Budapest, 2010. év december hó 1. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

Zólyominé dr. Törő Erzsébet sk.
előadó bíró

. Magócsi István sk.
bíró

A Fővárosi Bíróság 10.B.347/2009/4. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 5.Bf.344/2009/4. számú ítéletében írt változtatással 2010. december 01. napján jogerőre emelkedett és a kiszabott szabadságvesztés kivételével végrehajtható.

Budapest, 2010. év december hó 1. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Pécsi Orsolya
bírószági ügyintéző